

Prinsessa ja raivostuttavat hiukset

Olipa kerran kuningatar, jolla oli kovin lyhyet ja takkuiset harmahtavat hiukset. Kuningatar halusi kovasti oman lapsen, muttei vielä neljäkymmenvuotiaanakaan ollut saanut pienokaista. Hän voivotteli ja harmitteli aina hiuksiensa tilaa, niin takkuiset ja likaiset ne olivat. Oli niitä tietenkin yritetty pestä oikein hienolla shampooolla, mutta eivät ne selvinneet, eivät sitten lainkaan. Päinvastoin, ne vain takkuuntuivat entisestään. Kuningatar ei pitänyt myöskään hiuksiensa väristä ollenkaan. Oli niitä kerran yritetty värjätä, mutta ei ei, hiuksista tuli vielä kummallisemman näköiset.

Eräänä iltana monen muun joukossa kuningatar sulki kuninkaallisen huoneensa kuninkaallisen oven, avasi kuninkaallisen ikkunan ja asetti kätensä kuninkaalliselle ikkunalaudalle kannattelemaan päätään. Siinä hän huokaili ja voivotteli, voi voi, millaiset hänen hiuksensa olivat. Hänhän oli kuningatar, ja kuningattarella piti olla oikein kauniit hiukset. Niin kuningatar oli kuullut kaikkien sanovan, ja häntä hävetti aina, kun hän ajatteli sitä. Kuningatar harmitteli itsekseen muutaman tunnin, kunnes hänen palvelijansa tuli kertomaan: "Teidän korkeutenne, on iltapalan aika. Jos siis vain haluatte, enhän minä tietenkään pakota ylhäisyyttä." Kuningatar huokaisi jälleen. "Voih! Minä tulen kohta." Palvelija kumarsi ja lähti huoneesta. Kuningatar kääntyi katsomaan vielä kerran tähtitaivasta ja kuiskasi: "Jos minulla olisi tytär, hänestä täytyy tulla paljon kauniimpi kuin minä. Ja ennen kaikkea hänellä tulee olla kauniimmat ja pidemmät hiukset." Sen sanottuaan kuningatar sulki ikkunan ja lähti huoneesta.

Sinä yönä kuningatar näki omituista unta. Unessa hän istui sängyllään ja hänen edessään oli suuri siivekäs hevonen, joka sanoi: "Sinä halusit tyttären, joka on sinua kauniimpi ja jolla on kauniimmat ja pidemmät hiukset kuin sinulla. Minä annan sinulle sellaisen, jos sen tähden luovut hiuksistasi. Haluatko, että annan sinulle tyttären?" Kuningatar ei ollut edes kuullut ehtoja, vaan kiljaisi unessaan heti: "TOTTA KAI! MITÄ MUUTAKAAN?" Kuningatar oli liian innoissaan päästääkseen suustaan jotain sellaista kuin "ei". Hevonen huokaisi, sanoi "Toiveesi toteutuu" ja lensi avoimesta ikkunasta ulos. Mennessään se mumisi: "Minä olen jo väsynyt toteuttamaan kuninkaallisten toiveita. Aina ne saavat jotain outoja päähänpistoja." Unessa kuningatar kävi onnellisena nukkumaan, ja uni loppui.

Seuraavana aamuna, heti kun kuningatar oli herännyt, hän haroi jälleen unisena päälakeaan. Hän ei itsekään tiennyt miksi, mutta hän teki sen joka aamu ikään kuin toivossa, että hänen hiuksensa olisivat itsestään muuttuneet pitkiksi, suoriksi ja kiiltäviksi. Silloin kuningatar loikkasi hätääntyneenä ylös kuninkaallisesta sängystä, etsi käsiinsä kuninkaallisen peilin ja kirkkaisi. "MINUN HIUKSENI!" Heti paikalla kaikki palvelijat juoksivat huoneeseen, kumarsivat ja kysyivät: "Mikä hätänä, teidän korkeutenne?" "KATSOKAA ITSE! TÄMÄ ON HIRVEÄÄ!" Kuningatar käännähti, ja silloin kaikki palvelijat tajusivat, mistä oli kyse.

Jok' ikinen sekä ruma että kaunis hius oli hävinnyt kuningattaren päästä. "Eihän kalju kuningatar voi näyttäytyä missään. Eihän? Sehän olisi katastrofi. 'Kalju kuningatar' kaikkien

lehtien kannessa... Voi voi voi, enhän minä voi enää olla kuningatar. Kaikki pilkkaisivat minua." Silloin yksi palvelijoista juoksi huoneeseen paperikäärö kädessään. "Teidän korkeutenne, kuningatarlaki ei sano mitään hiuksista. Voitte olla kuningatar aivan

rauhassa!” “SINÄ ET KYLLÄ YMMÄRRÄ!” kuningatar karjaisi yhtäkkiä. “En voi olla rauhassa, kaikkihan pilkkaisivat minua!” “Ahaa, teidän ylhäisyytenne”, palvelija totesi.

Siitä lähtien kuningatar sai kuulla naljailua kaljusta päästään, mutta hän yritti kestää sen. Sitten eräänä päivänä kuningatar sai pienen tyttären. Jo syntyessään tytöllä oli pienen muutaman sentin pituiset kullanväriset haituvat pääläellään, ja hiukset alkoivatkin heti kasvaa. Muutaman päivän päästä hiukset olivat jo niin pitkät ja paksut, että prinsessa pystyi jopa nukkumaan niiden päällä. Usein hän nukahtikin, kun unohtui köllimään suortuvilleen. Hiukset olivat oikein kauniit, mutta koska prinsessa oli utelias niin kuin vauvat yleensä ja halusi päästä joka paikkaan, hänen jo kolmimetrisiä hiuksiaan piti urakalla pestä joka päivä.

Kun prinsessa täytti viisi vuotta, hiukset alkoivatkin olla ongelma. Ne olivat jo parikymmenmetrisinä koko ajan tiellä ja tytön vipeltäessä tutkimaan ne takkuuntuivat ja likaantuivat. Hiuksia hinkattiin ja hangattiin kaikkein parhaimmalla shampooolla joka päivä, pesu kesti usein yli kaksi tuntia, kun jokainen sentti piti huuhdella. Puolet päivästä menikin sitten hiusten kuivaamiseen. Kuningatar oli tyytyväinen, sillä kun palvelijat olivat hiki päässä hinkanneet tytön hiukset putipuhtaiksi, ne myös olivat putipuhtaat. Syvällä hänen mielessään kuitenkin kaiheri eräs asia: Hiukset taisivat oikeastaan hankaloittaa prinsessan elämää. Kuitenkin aina, kun kuningatar ajatteli asiaa, hän huitaisi sen pois, noin vain, ja ajatteli: Tämä on mitä toivoin.

Lopulta prinsessan viisitoistavuotissyntymäpäivä tuli – ja meni. Kahdensadan metrin pituiset hiukset hankaloittivat elämää monella tavalla. Joka päivä ne piti pestä, ja kun prinsessa ei ollut suihkussa, kaikki aika meni hiusten kuivaamiseen. Aina, kun prinsessa sai hiukset kunnolla kuiviksi, olikin jo aika mennä uudestaan suihkuun. Hovikampaaja oli monta kertaa yrittänyt saksia liiat hiukset pois, mutta ne olivat paksut kuin hämähäkinseitti (jos puhuttaisiin hämähäkinseitistä ihmisen koossa). Monesti hovikampaaja oli yrittänyt saksia niitä, kerran moottorisahallakin, mutta ei: yksikään hius ei edes taipunut. Joka ilta prinsessa itki hankalia hiuksiaan, joista ei pitänyt. Kuningatartakin hävetti, voi miksi hän oli mennyt toivomaan jotain niin typerää.

Sitten eräänä päivänä prinsessa ei halunnutkaan asua enää linnassa viidensadan metrin pituisten koko ajan kasvavien hiustensa kanssa. Hän muutti pieneen mökkiin keskelle metsää ja asusteli siellä yksin. Kuningatar oli määrännyt, että prinsessa piti pestä hiuksensa joka päivä edelleen. Prinsessa totteli, mutta pian hän alkoi tympääntyä. Kaikki aika meni hiusten kuivaamiseen, eikä prinsessa ehtinyt tehdä mitään hauskaa. Sitten - eräänä ei niin kauniina päivänä - prinsessa teki jotain, mitä ei ollut koskaan ennen tehnyt: hän ei totellut äitiään. Prinsessa oli kokonaisen viikon pesemättä pitkiä hiuksiaan ja päättikin heti lähteä huvittelemaan ystäviensä kanssa. He kävivät Tykkimäellä ja Korkeasaarella ja shoppailemassa Ikeassa ja kaikkea sellaista. Viikon päästä prinsessa palasi väsyneenä mutta tyytyväisenä kotiin ja tajusi heti aivan hirveän asian: hänen hiuksensa olivat kamalammassa kunnossa kuin koskaan ennen. Prinsessa alkoi itkeä, kun ei ollut totellut äitiään. Hän heittäytyi sänkyynsä murheissaan, hiuksien poukkoillessa pitkin mökkiä ja levitessä uloskin ja nukahti.

Prinsessa näki unta siivekkästä hevosesta, samanlaisesta mistä hänen äitinsä oli nähnyt unta vuosia sitten. Prinsessan unessa hevonen oli kuitenkin uhkaavan näköinen. Se ärähti: "Ikinä te ette ole tyytyväisiä. Ennen haluttiin pitkiä hiuksia ja nyt ne ovatkin ongelma. Nyt sinun pitää valita: joko pidän tukkasi tuollaisena tai otan sen kokonaan pois." Unessa prinsessa uikutti: "E-etkö voisi tehdä minulle vaikka kivaa polkkatukkaa?" "Sinä haluat, että otan hiuksesi pois. Hoidan asian, ja nyt hyvästi." Hevonen hävisi, ja prinsessaa pelotti. Hän ajatteli: Se oli vain unta, kyllä hiukseni ovat huomenna tallella.

Vaan toisin kävi. Heti herätessään prinsessa päästi kammottavan kirkaisun, kun hänen päässään ei ollut hiuksen sadasosaakaan. Prinsessa mietti vihoissaan: Miksi se typerä hevonen teki näin? Ajan mittaan prinsessa kuitenkin huomasi, että kaljuna oli paljon helpompaa. Hän alkoikin elää kaljun äidinsä jalanjäljissä. Eikä siivekstä hevosta nähty enää koskaan.